

ԻՆՉ ՇՈՒՏ ԿԸ ՓԱԿՈՒԻ

Ի՜նչ շուտ կը փակուի հորիզոնն իմ դէմ.
 Երէկ, երէկ էր
 Երբոր դեռ անկազմ գոյգ մը տոտիկներ
 Օրօրունցան մեղմ՝
 Բիրտ ու խորտուրտութեամբ ան վերան
 Եւ օծեցին գայն
 Ամենդ քննչութեամբ.
 Մինչ անոնց համար մէկը դողդողաց,
 Աղօթեց անձայն,
 Կարծես երբային անոնք անիմաց՝
 Անեզրագնաց
 Առաքելութեան.

Իր մէջ կը փակուի Աստուած իմ դիմաց:

Ճ Ա Կ Ա Տ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

Ո՞վ իրեն համար վնոեց շունչ ու գիծ,
 Զատեց աղաղակ,
 Քննչանք ու քախիծ.
 Եւ ո՞վ հաւաքեց օրերու դաշտէն
 Իրեն հարազատ անբջանք ու խինդ.

Ո՞վ ընտրեց այս հին արեւը, որուն
 Բոցէ ափերէն
 Երկիր երկարող
 Շողերը չէին լոյս ու ջերմութիւն
 Այլ թելերն էին մեր անոք կեանքին.

Հողը, խոնարհ հողն, ընտրեց ոչ մշակ,
 Ոչ հունտ, ոչ օրհնանք,
 Ոչ անձրեւ, ոչ շող.
 Սերմը չորոշեց արգանդն այն բեղուն,
 Ուր ինք գրքուցեց արարչութեան հետ.

Հո՞վն ընտրեց հովիտն, անտառը բուրեան
 Զոր ինք օրօրեց,
 Փայփայեց կրքոտ
 Եւ որուն՝ վիշտն իր, գիշեր մը աշնան,
 Հիւանդ շշուկով խոստովանեցաւ .

Ո՞վ նշդեց իր դարն, իր երթն ապաժամ,
 Զատեց արցունքոտ
 Մանկութիւն ու սար .
 Ո՞վ իր մեռելներն, աւերները հին,
 Յուշերը գատեց եւ իր ապագան .

Ո՞ր յորդ այգն ընտրեց երեկոն իր մունջ,
 Ո՞ր խունկն իր հոգին
 Ժողովեց բոյր առ բոյր,
 Ո՞ր բառն իր դողանջն ու խորհուրդն ընտրեց,
 Եւ ո՞ր տաղն անդարձ երազն իր դարձաւ .

Աննիւք առկախուած՝ տողերու շուրթէն:

ՍՄԲԱՏ ՏԷՐՈՒՆԵԱՆ

